



МІЙ ПРИЯТЕЛЬ

diasporiana.org.ua

MY FRIEND

A CHILDREN'S MAGAZINE

3-4

MARCH—APRIL
1965

“ МІЙ ПРИЯТЕЛЬ ” — журнал для українських дітей Канади й Америки.
Видає: Централь Українців Католиків. Редагує: о. Семен Іжик. Адміністратор
Маріян Міхневич. — Виходить 15-го кожного місяця, крім ваканцій. Передплата
річно \$2.00, поодинокі число 20 центів.

“ MY FRIEND ” — The Ukrainian children's magazine in Canada and the United
States. Published monthly by the Ukrainian Catholic Council of Canada, 418 Aberdeen
Ave., Winnipeg, Man. Editor: Rev. S. Izyk. — Subscription \$2.00 per year, 20c a copy.
Authorized as second-class mail by the Post Office Department Ottawa, Ont. and for Payment
of Postage in Cash.

ADDRESS: “MY FRIEND”, 418 ABERDEEN AVE., WINNIPEG 4, MAN., CANADA
Phone: JU 2-1113 or JU 2-1940

На пресовий фонд “Мого Приятеля” зложили:

Зірка Галібей, Джерзей Ситі, ЗДА — \$3.00; Зірка Стасюк, Асторія, ЗДА — \$3.00;
Всеч. о. Декан Г. Овчарик, Давфин, Ман. — \$5.00; Наталія Хизій, Монреал, Кве.
— \$1.00; Олег Зіняк, Торонто, Ont. — \$1.00; Галина Поліщук, Рексфорд, ЗДА —
\$1.00; Всеч. о. Іван Кришталович, Вінніпег — \$1.00; Степанія Приступа, Айтуна, Саск.
— \$4.00; Наталія Кривуляк, Вінніпег — \$1.00; Іван Городиський, Чікаго, ЗДА — \$1.00;
Всеч. о. Михайло Климчак, Сифтон. Ман. — \$3.00.

ЩИРО ДЯКУЄМО! ХТО НАСТУПНИЙ?

Люблю читати “Мого Приятеля”

Дорогий “Мій Приятелю”!

Я люблю Тебе читати, хоч дуже зайнята, бо ходжу до української і англійської
шкіл, вчуся на піано, належу до Пласту і ходжу на танці.

Все чекаю на Тебе, коли прийдеш до нашої хати. Люблять Тебе читати Тато
і моя старша сестра, хоч вона має “Веселку”, а я ще маю “Готуйсь”.

Висилаю Тобі передплату два долари, а один долар на Коляду.

Здоров'ю Тебе щиро

Люба Шиптур, Торонто, Ont.

ДАЙТЕ НА “ПИСАНКУ”

З причини фінансових труднощів видали ми число за січень-лютий разом, а оце
й за березень-квітень теж разом.

Просимо прислати передплати на 1965 рік і залежності за попередні роки, а ми
постараємось видавати число кожного місяця. Ніхто нам не помагає, лиш опираємось
виключно на наших передплатниках!

Просимо прислати нам ПИСАНКУ на пресовий фонд “Мого Приятеля”!

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

З НАГОДИ СВЯТ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО БАЖАЄМО ВСІМ
НАШИМ ШАНОВНИМ ЧИТАЧАМ, ЧИТАЧКАМ, ДОПИСУВАЧАМ, ПРИ-
ХИЛЬНИКАМ І ПРИЯТЕЛЯМ ВЕСЕЛИХ СВЯТ І ВСЬОГО НАЙКРАЩОГО

ВОІСТННУ ВОСКРЕС!



ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Мов сльози радості з берез,
Спадають світлі роси...
Христос Воскрес! Христос Воскрес!
Лунає стоголосо.

У небі соняшний вінок,
Немов Христа усмішка.
І шкаралупи крашанок
На травах, на доріжках.

Великдень — радість осяйна,
Великдень — наше щастя.
У нашому житті весна
Всміхається квітчасто.

Ми, молодь, і для нас усе —
Утіха, радість, ласка;
Та мрію в серці ми несею
Про Край, що наче казка.

Ми чули від своїх батьків
Про Край, який в полоні,
Де Дніпр вихлюпує свій гнів
Землі на сиві скроні.

Де перейшла страшна війна,
Лишаючи руїни...
Той Край тепліший, ніж весна,
Той Край — це Україна.

Там наші сестри і брати —
Обідрані й голодні.
Давай напишем їм листи
І вишлемо сьогодні.

І хай від нас — впаде з небес
Їм пісня солов'їна.
Христос Воскрес! Христос Воскрес!
Воскресне УКРАЇНА!

Василь Дубина



ІСУС МІЙ НАЙЛІПШИЙ ПРИЯТЕЛЬ

КАТЕХИЗМ ДЛЯ ДІТЕЙ
ПОДАЄ: о. С. ІУЖИК

СТЕЖЕЧКА ДО НЕБА

ПО ВЕЛИКИХ ДОРОГАХ Є НАПИСИ, КУДИ ТРЕБА ІХАТИ. БОГ, ЧЕРЕЗ СВОГО СИНА, НАМ ДАВ ТАКИХ ДЕСЯТЬ НАПИСІВ, ЩО ПОКАЗУЮТЬ ДОРОГУ ДО НЕБА. ЦЕ БОЖІ ЗАПОВІДІ.

Я, ГОСПОДЬ БОГ ТВИЙ, ЩО ВИВІВ ТЕБЕ З ЄГИПЕТСЬКОЇ ЗЕМЛІ, З ДОМУ НЕВОЛІ.

1. НЕ ЗНАЙ ІНШИХ БОГІВ, КРИМ МЕНЕ.
2. НЕ ВЗИВАЙ МАРНО ІМЕНІ ГОСПОДА БОГА ТВОГО.
3. ПАМ'ЯТАЙ ДЕНЬ СВЯТИЙ СВЯТКУВАТИ.
4. ШАНУЙ ВІТЦЯ ТВОГО Й МАТІР ТВОЮ, А ДОБРЕ ТОБІ БУДЕ І ДОВГО БУДЕШ ЖИТИ НА ЗЕМЛІ.
5. НЕ УБИЙ.
6. НЕ ЧУЖОЛОЖ.
7. НЕ КРАДИ.
8. НЕ СВІДЧИ ЛОЖНО НА БЛИЖНЬОГО СВОГО.
9. НЕ ПОЖАДАЙ ЖІНКИ БЛИЖНЬОГО СВОГО.
10. НЕ ПОЖАДАЙ НІЯКОГО ДОБРА, ЩО Є ТВОГО БЛИЖНЬОГО.

Хто любить Ісуса — той зберігає Його заповіді.

ЛЕВКО ОБРАЗИВ СВОГО СТАРШОГО БРАТА АНДРІЯ. ОБОХ БРАТІВ ПОГОДИЛА СЕСТРИЧКА ОЛЬГА. ВОНА ВСТАВИЛАСЯ ПЕРЕД АНДРІЄМ ЗА ЛЕВКА.

АДАМ І ЄВА ТА ГРІШНИКИ ОБРАЗИЛИ БОГА. СИН БОЖИЙ ПРИЙШОВ НА ЗЕМЛЮ, ЩОБ ПОГОДИТИ АДАМА І ЄВУ ТА ГРІШНИКІВ З ГОСПОДОМ БОГОМ.

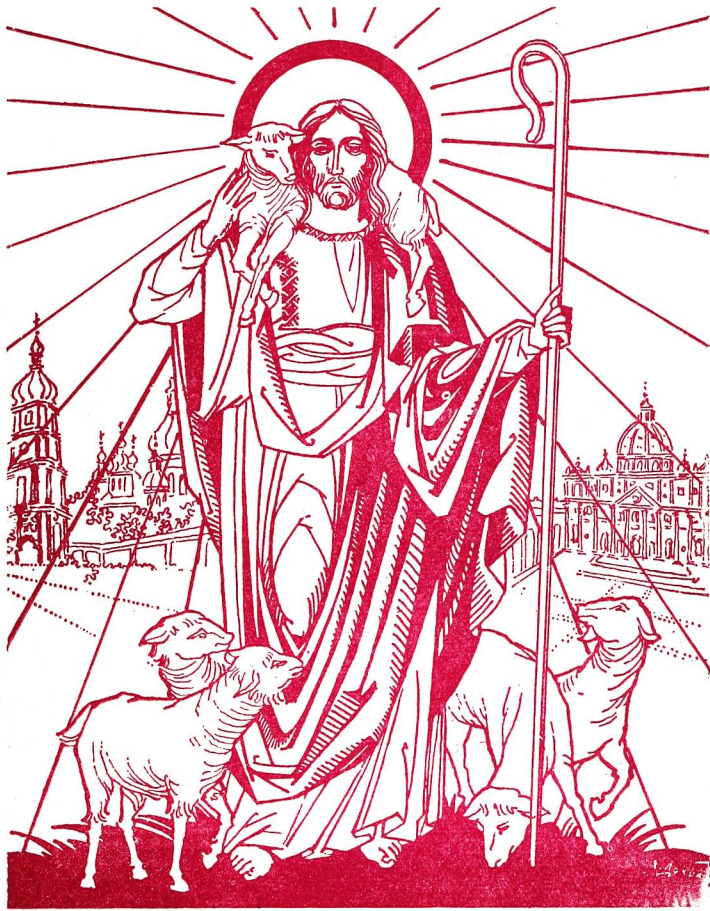
БОГ ДОМАГАВСЯ СМЕРТИ ЛЮДЕЙ. ІСУС ЗА НАС САМ ПОМЕР, ЩОБ МИ ЖИЛИ В НЕБІ.

ЧЕМНІ ДІТИ НА ЦЮ ЛЮБОВ ІСУСА ВСЕ ПАМ'ЯТАЮТЬ ТА ВІТАЮТЬСЯ СЛОВАМИ:

СЛАВА ІСУСУ ХРИСТУ! — СЛАВА НА ВІКИ!

Претерпівий за нас страсти, Ісусе Христе, Сине Божий, помилуй нас!

МИ ПОДІБНІ ТРОХИ ДО АНГЕЛІВ, БО МАЄМО ДУШУ. ДУША ЦЕ ТАКА ІСТОТА, ЩО НЕ МАЄ ЧАСТИН. СМЕРТЬ ЦЕ РОЗЛУКА ДУШІ З ТІЛОМ. ДУША НЕ МОЖЕ САМА В СОБІ РОЗЛУЧИТИСЯ, ТОМУ НЕ ВМИРАЄ.



ПРО ДУШУ КАЖЕ ТАРАС ШЕВЧЕНКО:

НЕ ВМИРАЄ ДУША НАША,
НЕ ВМИРАЄ ВОЛЯ,
І НЕСИТИЙ НЕ ВИОРЕ
НА ДНІ МОРЯ ПОЛЯ.

КОЛИСЬ І ТІЛО НАШЕ ВО-
СКРЕСНЕ, ЯК ХРИСТОС УСТАВ
ІЗ ГРОБУ.

Душа людська є безсмертна.

ОЛЕНКА ЗНАЙШЛА В ЛІСІ
КОТИКА. ВІН НЕ МІГ ХОДИТИ,
БО ДОВГО НЕ ЇВ, ХОЧ МАВ НОГИ.

ЩОБ ДОБРЕ ХОДИТИ, ТРЕ-
БА ЇСТИ. — ЩОБ ІТИ ДО НЕБА,

ТРЕБА МАТИ НЕБЕСНУ ПОЖИ-
ВУ. ЦЯ ПОЖИВА ЦЕ — БОЖА
ЛАСКА.

СТРАВУ ДІСТАЄМО З ПОЛЯ І
ГОРОДУ ТА КУПУЄМО. ЛАСКУ
БОЖУ МОЖЕМО ДІСТАТИ В
ЦЕРКВІ, У СВЯТИХ ТАЙНАХ. ЇХ
Є СІМ:

ХРЕЩЕННЯ, МИРОПОМАЗАН-
НЯ, ЄВХАРИСТІЯ, СПОВІДЬ, ЄЛЕ-
ОПОМАЗАННЯ, СВЯЩЕНСТВО І
СУПРУЖЕСТВО.

Ласка Божя до спасення конечно
потрібна.

ЩОБ ЖИТИ — ТРЕБА ВРО-



В'їзд Ісуса до Єрусалиму в квітну неділю.

ДИТИСЯ. ЩОБ ІТИ ДО НЕБА — ТРЕБА ОХРЕСТИТИСЬ.

МАЛА ДИТИНА ЗРАЗУ НЕ ХОДИТЬ, БО МУСИТЬ ІСТИ, ЩОБ ЙІ КОСТИ СКРІПИЛИСЯ, А ХРИСТІЯНИН ПІДЕ ПО НЕБЕСНІЙ ДОРОЗІ, ЯК НАБЕРЕ СИЛИ МИРОПОМАЗАННЯМ.

ТІЛО ПОТРЕБУЄ ХЛІБА, ДУША — ІСУСА В ПРЕСВЯТІЙ ЄВХАРИСТІЇ.

ТІЛО МІЄМО З БРУДУ ВОДОЮ, ДУШУ З ГРІХІВ — СПОВІДДЮ.

ЯК ЛЮДИНА ХВОРА, ДЛЯ ТІЛА КЛИЧЕ ЛІКАРЯ, ДЛЯ ДУШІ — СВЯЩЕНИКА, ЩО ДАЄ ЄЛІОПОМАЗАННЯ.

ЛІКАРЕМ Є ТОЙ, ХТО ОТРИМАВ ДИПЛОМ: СВЯЩЕНИКОМ — ХТО ПРИЙНЯВ СВЯЩЕНСТВО.

ДЛЯ ХРИСТІЯНСЬКОЇ РОДИНИ ТРЕБА ХРИСТІЯНСЬКОГО ПОЧАТКУ — ЦЕ ТАЙНА СУПРУЖЖЯ.

Гідно приймай, дитино, Святі Тайни!

ЛЕВКО ІДЕ ДО ШКОЛИ І ЗБИ-

РАЄ ВСІ КНИЖКИ, ЗШИТКИ ТА ОЛИВЕЦЬ: БЕЗ НИХ НЕ ЗМОЖЕ ДОБРЕ ВЧИТИСЯ.

МАРІЙКА ХОЧЕ ЙТИ ДО СПОВІДІ — НАЙПЕРШЕ ПРИГАДУЄ ГРІХИ, БО ІНАКШЕ СПОВІДЬ НЕ БУДЕ ДОБРА. ЦЕ **ІСПИТ СОВІСТИ**.

МАМА ЗАМІТАЄ ХАТУ І СМІТТЯ ЗБИРАЄ ТА ВІНОСИТЬ ГЕТЬ, БО ЯК ЛИШИТЬ У ХАТІ, ТО ЗНОВУ БУДЕ БРУДНО. ЯК У ДУШІ ЗНАХОДИМО ГРІХИ, ТРЕБА ІХ ВИКИНУТИ — **ЩИРО ПОЖАЛУВАТИ**.

МАМА ЗАМИКАЄ ДВЕРІ, ЩОБ ВІТЕР НЕ НАНІС НАЗАД ВИМЕТЕНОГО СМІТТЯ — ЛЕВКО РОБИТЬ **ПОСТАНОВУ ПОПРАВИ**, ЩОБ ГРІХИ НЕ ВХОДИЛИ НАЗАД ДО ДУШІ.

НОТУ НА ЗАДАЧІ ДАЄ ТІЛЬКИ ВЧИТЕЛЬКА. НЕ МОЖЕ ДАТИ МАМА ЧИ ТАТО, ЧИ САМ СОБІ ЛЕВКО. ГРІХИ НАМ МОЖЕ ПРОСТИТИ ТІЛЬКИ **СВЯЩЕНИК** І ТІ ГРІХИ ТРЕБА **ЙОМУ СКАЗАТИ**.



Блудний син на вколішках просить батька прощення: "Отче, я згрішив на небі і перед тобою, я негідний зватись твоїм сином, прийми мене за слугу свого."

Так і ми щиро висказуймо свої гріхи перед священиком у святій Сповіді.

МАРІЙКА ПЕРЕПРОСИЛА ТОВАРИШКУ Й ЇЇ ПОЦЛУВАЛА. ЗА ПРОЩЕННЯ ГРІХІВ ТРЕБА ВІДМОВИТИ ПОКУТУ.

Боже, милостив буди мені грішному.

ДИТЯТКО ІСУС

ДОРОГА ДИТИНО!

ТОБІ НІЧОГО НЕ БРАКУЄ,
ЩОБ ІТИ СТЕЖКОЮ, ЯКА ВЕДЕ
ДО НЕБА.

ТИ МАЄШ ВІД БОГА РОЗУМ,
ЩОБ ЗНАТИ, ЩО ТРЕБА РОБИТИ.

МАЄШ СЕРЦЕ, ЩОБ НИМ
ЛЮБИТИ НЕБЕСНОГО ТАТА.

МАЄШ РУКИ Й НОГИ, ЩОБ
НИМИ СЛУЖИТИ ГОСПОДУ БОГУ.

ПАМ'ЯТАЙ НА ЦЕ, А БУДЕШ
У НЕБІ!

Написав:

о. Василь Зінько, ЧСВВ



Могила Тараса Шевченка в Каневі над Дніпром.

ТАРАС ШЕВЧЕНКО ЛЮБИВ ПРИРОДУ І ЗБЕРІГАВ ЇЇ КРАСУ

Коли Шевченко був на засланні, розказують казахи, виїжджаючи з форту, залишив після себе кілька десятків дерев, які розрослися навколо його верби.

— Наказую тобі, добрий чоловіче, берегти цей сад. Хай він буде садом дружби казахського й українського народів, казав поет старому дідові Сатангулі-Таймасові, з яким дружив.

І після того сад переходив з покоління в покоління роду Сатангулів. Останній з роду Ватангул Таджіїв, уже опікувався десятиакровим садом, у якому було понад двадцять сортів різних овочевих і декоративних дерев. В найбільшій повазі красувалась стара чотирираменна верба Шевченка. Молодь цілої околиці приходила відпочивати в тіні дерев, серед пахучих квітів, серед раю природи, такої незвичайної в степах Казахстану.

Коли останнього Сатангулу хотіли змінити новим огородником у форті, бо йому вже наближалось 75 років, він сказав:

— Не піду я зі саду доти, доки не буду певен, що новий агроном зрозуміє кожне дерево, кожну квітку. Адже це мої діти. Не можу я заповіт Шевченка не виконати. Сад треба зберігати і далі поширювати.

На прохання старого Сатангула з України прислано постумент і погруддя Тараса Шевченка і вміщено його в парку серед дерев, що їх садив поет.

Українці з давен-давна любили природу, вирощували її красу. Тільки московські окупанти збіднюють нашу землю цієї краси, що її дає жива природа.

Ми мусимо приймати прекрасні звичаї нашого народу, що їх так любив Шевченко і теж дбати про красу природи, зберігати її. Особливо в своїх оселях, там де вона живе, де вона таборує.

Подумаймо, чи ми вчимося, як ті казахи в степу, нести його приклад зі собою? Чи ми навчилися жити з природою, любити її, зберігати її красу?

ПЕРЕХИТРИВ

(Турецька казка)

Одного разу віз крамар на ослі мішок соли. Тяжко було ослові, але нічого не вдієш: Треба нести на спині, бо господар не пожалує, добре почастиє буком... По дорозі трапився їм вузенький місток. Осел посковзнувся і упав у воду. Сіль у воді розпустилася й залишився порожній мішок. Висварився добре крамар на долю, та все ж... без соли повернувся додому. Зате осел був вельми задоволений, бо — замість тягару — ніс на спині порожній мішок.

Через деякий час поїхав крамар знову до міста й купив мішок соли. Осел запам'ятав собі пригоду з першим мішком і скористав із досвіду. Коли знову довелося переходити той самий місток, осел уже навмисне впав у воду.

Господар зрозумів, що це осел уже свідомо зробив і надумав його навчити. Ото другого разу накупив у місті губок, та й навантажив осла. Дійшли до містка. Осел упав до води. Та цей раз не мав користи зо своїх хитрощів. Губки натягли води й ослові довелося нести потрійний тягар.

Г. Г.

УЧІТЕСЯ

Учітеся, брати мої,
Думайте, читайте,
І чужому научайтесь,
Свого не цурайтесь!
Бо хто матір забуває,
Того Бог карає.

Чужі люди цураються,
В хату не пускають —
Свої діти, мов чужії,
І немає злomu
На всій землі безконечній
Веселого дому...

Т. Шевченко

Хто я?

Українець — моє ім'я,
Гордий лев — моє знам'я.
Рідна хата, це — мій рай,
Україна, це — мій край.
Любов моя — нарід мій,
Труд для нього не важкий.
За нього віддам життя,
Бо України я дитя.

М. Підгірянка

Слава Кобзареві

Слава, слава, наш Кобзарю!
Малих діток рай,
За Тобою йде юрбою
Шляхом Твоїх мрій.

Ти нам в синім небі — злоті
Протоптав стежки...
Славу Тобі наш Кобзарю,
Звіщають віки!

ЗАЯЦЬ ТА ЖАБА

Одного разу взявся заяць про те думати, що ніхто його не боїться, що ніхто від нього не тікає, а сам він усіх боїться, від усіх тікає: і від ведмедя, і від вовка, і від лисиці, і від орла, і від людини — від усіх.

Зажурився він тяжко й каже:

— От, піду та втоплюся.

Та й побіг.

Біжить, біжить, не озирається.

Прибіг над воду, тільки хотів топитися, а жаби на березі сиділи та хлюп, хлюп, — поскакали в воду.

Зрадів дуже заяць.

— Ні, не буду вже топитися: Є й таке, що мене боїться!



ХИТРІ КОМАРІ

Зустріли комарі вовка, коли той саме підкрадався до коня, та й питають:

— Куди це ти, пухнастий хвосте, так крадешся, аж до землі припадаєш?

— На луг іду, там собі смачний обід з коня приготую. Я його загризу й гарненько попоїм . . .

Комарі здивувалися:

— Як? Та вже й ти сам один хочеш коня подолати? Не може цього бути! Якось аж п'ять тисяч нас на одного коня насіло та й то ледве його звалили на землю, а до того ж він половину нас розчавив. Тебе він уб'є зразу, коли ти один підеш!

Вовк почув це, подумав-подумав, покинув коня та й пішов десь у інше місце шукати щастя.



Рак і ворона

Зловила ворона рака і несла понад воду в дзьобі. Рак хотів вихопитися і задумав задурити ворону, щоб дзьоб відкрила, тай каже до неї:

— Ворононько-голубонько! От щоб тобі ще вернулися літа молодії.

А вороні жаль зробилося за молодими літами, тай зітхнула і вимовила:

— Ба! Ба!

А в той час рак їй випав з роззявленого дзьоба.

ДЕ НАМ ЛЮБО

Любо нам у рідній хаті,
Там, де рідний батько, ненька,
Там, де братчик і сестричка,
І бабусенька старенька.
Любо нам у Рідній Школі,
Де учитель нас навчає,
Рідний Край учить любити,
Так, як батько нас кохає.

Любо нам у ріднім полі,
Де росте буйна пшеничка;
Любо нам у тихім гаю,
Де щечече мила птичка.
Любо нам у рідних горах,
Де ліс грає верховіттям;
Любо всюди в Ріднім Краю,
Любо українським дітям!

Ю. Шкрумеляк

Моя Батьківщина

Де степ широкийш наче море,
Де дише пахощами гай,
Де небо зоряне, прозоре, —
То мій святий, чудовий край.

Де житом ниви зеленіють,
Де пісня жалібно луна,
Де хати в вишниках біліють —
То моя рідна сторона.

ВОВК ТА ЯГНЯ

Забрило раз ягня до річки води
напитися. А тут до нього вовк:

— Нащо ти каламутиш воду?
Та я тебе за це як муху задавлю!

— Ні, паночку, — відказує ягня,
— не сколотило я води, бо ще й
не пило. Та хочби й пило, так во-
да від вас сюди збігає.

— Так я брешу? — загарчав
вовк. — Здається, ти ще тамтого
року тут мені шкодило?

— Та деж там! — каже ягня,
— мені нема ще й року.

— Так то твій брат.

— Не маю я братів.

— Так може батько або дядь-
ко, або інший хто з рідні. Хіба я
не знаю, що ви всі мене ненави-
дете?

— Так, чим же я тут винно?

— плачучи, питає ягнятко.

— Ще й смієш питати? Ти вже
винно тим, що я їсти хочу.

Сказав — і не стало бідного
ягнятка.

О. Білоусенко

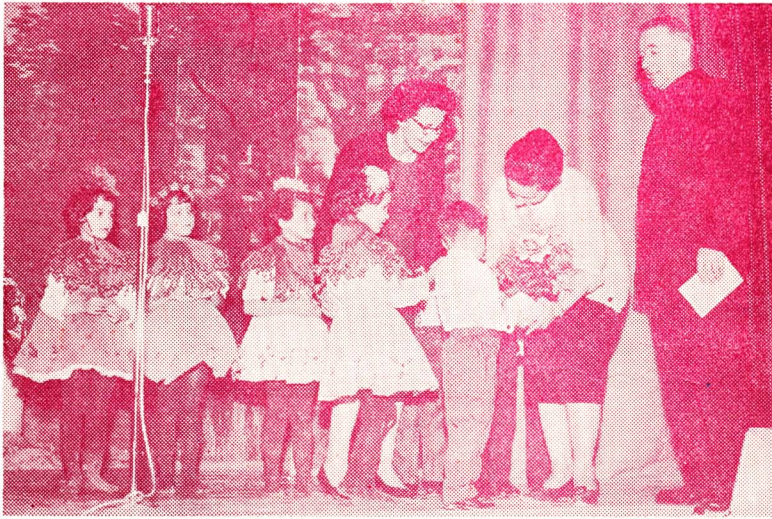
Пташка

“Про що пташко нам співаєш
Пісню голосну?”

“Я співаю всьому світу
Пісню про весну.

Про її квітки пахучі,
Про сади, гаї...
Раджу я і вам співати,
Дітоньки мої”.

О. Олесь



Українські діти зі Садочка в Саскатуні вітають свого пароха о. Прелата Івана Олійника в день його Ім'янин.

ВЕДМЕДИЦЯ І ВОРОНА

В одній ведмедиці був маленький ведмедик. Він був доволі негарний: Якась безугарна і безформна маса.

Розчарова ведмедиця пішла по радитися ворони, що їй з цим ведмедиком робити? Ворона сиділа під деревом і, як звичайно, кричала.

— Кумо, вороно! — сказала ведмедиця, — порадьте мені, що маю з цєю дитиною робити? Хочу її задушити таке воно погане.

— Моя рада, — відповіла ворона, — лишіть його в спокою. Не перша ви звертаєтеся до мене. Не одна мати мала вже такий клопіт із своїми дітьми. Виховуйте його, а побачите, що колись будете мати з нього потіху.

Мати вдоволена тим, що хвалять її сина, повірила своїй кумі. Вона тепер стала краще піклуватися своєю дитиною. Ведмедик ви-

ріс, вирівнявся і став таким гарним ведмедиком, як цього тільки треба.

Врадувана мати пішла подякувати вороні: — Коли б ви не порадили мені, я була б без жалю задавила свою дитину, яка мені тепер дає багато вдоволення, — сказала до ворони врадувана ведмедиця.

Так часто нетерпеливість спричинює нещастя.

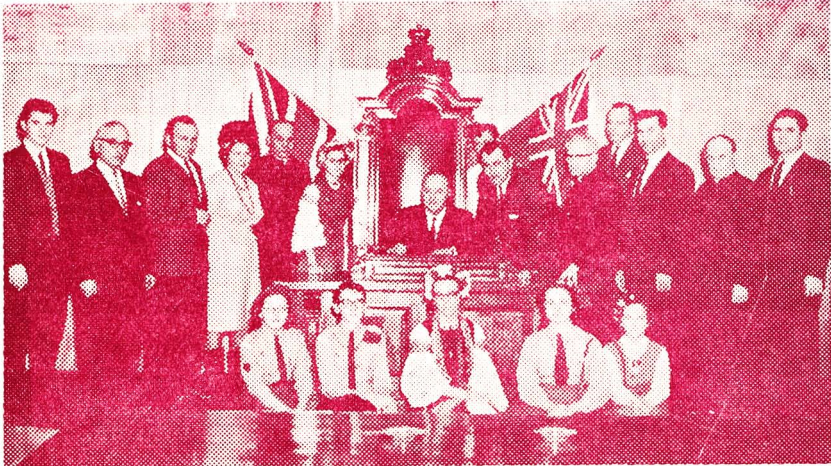
ДЗВІНОЧОК

Дзвіночок дзвонить: — Дзень-
[дзезень!]

Вже білий день, вже білий день...
Дзвіночок дзвонить: — Бім-бом-

[бам!]

Добрідень чемним діточкам...
Дзвіночок дзвонить, кличе нас:
— До школи час, до школи час!



Священики, громадяни й молодь є свідками, як посадинок міста Ріджайни в Канаді підписує Деклярацію з приводу Свята Державности і Соборности України.

РАК-РИБАЛКА

Гей, гуртуймось та лучімся,
Українські діти!
Зранку, змалку вже учімся
Для Вкраїни жити.
Поставаймо пара в пару
У громаду бучну,

Затягнімо аж під хмару
Співаночку звучну.
Нехай вчує Ненька мила
Й наші рідні поля,
Що росте в них наша сила,
А з силою — доля!

ЖИЙМО В ЗГОДІ

Хлопчик з вудкою дрімав,
Та й ліг на травичку.
А рачок за вудку — смик!
Та й потяг у річку.
А у ранці виліз рак,
Вийняв хліба скибку,
На гачечок почепив
Та і вудить рибку!
Повний кошик навудив,
Не вудивши зроду,
Далі кошика узяв
Та й поліз у воду.
Але риби у воді
Ожили відразу,

Пригадали свою смерть,
Аж пишать від сказу.
І взялись вони товкти
Рака розбишаку:
Той лозину добру взяв,
Той схопив ломаку.
Рак посинів од жаху,
Труситься, голосить,
Вгору клешні простяга,
На колінах просить:
“Ой, не буду! Закажу
І сину, й онуку!”
Але риби, ще б товкли,
Та — вгляділи шуку.

О. Олесь

Б Д Ж О Л А

Скаржилася бджола перед Богом:

— Господоньку, Боженьку! Яка я нещаслива, бідна мушка! Роблю цілісьєнке літо, а в осені прийде завидний ворог, людина, всю мою працю, мед забере, а мене вижене, що потім з голоду хоч гинь.

— Що ж би ти хотіла зробити людині, щоб вона тебе лякалася та не зачіпала?

— Ох, Боженьку! Дай мені таку силу, щоб кожна людина від мого жала згинула, а тоді б мене ніхто не рушав.

— Яка мала мушка, а тільки злости у ній. І за тебе, маленька мушко, мала б гинути людина-велит? Сказав Господь: Ні! — Не вона згине, а ти, скоро її вжалиш.

Від цього часу бджола, скоро кого вкусить, зараз сама гине.

Яків Головацький

В ЛІСІ

Діти пішли в ліс по ягоди. Галя шукала ягід, розгорнула траву, та побачила гніздечко. Птичка пурхнула з-під куща. З жалібним квилінням літала вона над кущем.

Усі діти кинулися до кущика. Там було гніздечко, а в ньому маленькі пташенята. Пташенята розкривали свої дзьобики й просили їсти.

Пожаліли діти пташки й пташенят та швидко відійшли.

Повернулася пташка до гніздечка й почала годувати пташенят.

ЛИСИЧКА

Жили собі дід та баба. Дід каже бабі:

— Ти, бабо, печи пироги, а я поїду по рибу.

Наловив він риби й везе додому. Побачила його лисичка і схотілось їй рибки поїсти.

Забігла вона вперед, лягла на дорозі й лежить мертва.

Під'їхав дід, підійшов до лисички, а вона й не ворухнеться.

— От, буде подаруночок бабі,

— сказав дід. Узяв лисичку й поклав на віз, а сам сів спереду.

— Ну, бабо, — сказав дід, — який комір привіз я тобі на футро!

— Де?

— Там на возі: і риба і комір. Підійшла баба до воза — ні коміра, ні риби.

Почала вона лаяти старого.

Тоді дід зрозумів, що лисичка була не мертва: Побідкався, побідкався, та нічого не вдієш.

ДВА ЦАПИ

Через яр лежала вузенька кладочка. Якраз на середині зійшлися два цапи. Ні одному з них не хотілось поступатися назад. Вони спершу почали тупати ніжками один до одного, рогами націлятися, а по-

тім розігналися, стукнулись лобами та й попадали обидва в яр. Обідрались, помнялись, понівечились, і виліз кожний на той беріг, з якого й прийшов до яру.

ЛИСИЦКА І ПІВНИК

Лисиця вхопила півника й несе його в зубах. Побачило дівчатко та як закричить:

— Он лисиця півника несе! Півня несе. . .

Півник тоді й каже лисиці:

— Дурна! Крикни у відповідь дівонці: “А тобі яке діло?”

Лисиця не втерпіла, як роззявить рота та як не гукне на дівчинку:

— А тобі яке діло?!

А півник тоді “пурх” із лисичиною рота та на дерево.

— Іди тепер, лисичко, впорожни. . .

Про козака Онисима та Юрчика його сина

На дворі ще завір'юха
Треба братись до кожуха.
Та їх два, кожух один, —
Зажурився, козак Онисим.

Як убрався в кожух сам,
Син застиг як той качан.
Як знов Юрчик уприває,
Тоді батько замерзає.

Треба спосіб нам знайти,
Щоб не змерз ні я, ні ти!
Сина поясом прип'яв,
А поверх кожух убрав.

Йдуть обидва вже із хати
На поле засівати.
Пріє тато, пріє син,
Хоч кожух лише один.

Галин городчик

Мама дала Галі грядку.
Галя сіє там салатку,
Сіє редьку округленьку
І горошку сіє жменьку.

Гнатко Галі помагає:
Носить воду, підливає,
До шнурка рівняє грядку,
Щоб було все у порядку.

IF NOT DELIVERED RETURN TO:

"MY FRIEND"

418 ABERDEEN AVE.
WINNIPEG 4, MANITOBA



ХРИСТОС ВОСКРЕС

Христос Воскрес (2),
Радість з неба ся являє,
Пасха красна днесь вітає,
Радуйтеся щиро нині,
Бог дав щастя всій родині,
Бог дав радість нам з небес:
Христос Воскрес (2).

Христос Воскрес (2),
Мир нам Сам Христос приносить,
Мир нам небо днесь голосить,
Мир той Божий всі вітаймо,
Ласку Божу прославляймо,
Чудо Боже всіх чудес:
Христос Воскрес (2).